

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrasats: 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50. Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

EMPRESTIT EN PORTA.—L'última operació de crèdit dels conservadors

D. ANTÓN ALS JUEHUS PRESTAMISTAS:—Aquí tenen lo plano de la finca, y aquesta vegada hi vá tot: las terras, las casas y 'ls habitants.

ECOS DE FRANSA

Es assombrós lo vigor ab que l'arbre de la República ha arrelat á Fransa. No fa molts dias se celebrá á Paris lo centenari de la proclamació de la forma republicana, y á la volta de un sigle, després de la cayguda de la primera República, aniquilada pèl colossal esforç que hagué de practicar, y després de la cayguda de la segona, per efecte de sas inèxperiències en la resolució dels problemas socials, á la volta de un sigle, repetim, la forma republicana s'afirma y fortifica cada dia més, y tals van sent las forsas dels elements, que uns tras altres la reconeixen, que avuy se pot dir ab tota la boca:

—La República es la patria.

No volém detallar las festas de Paris en las quals ha cooperat la casi totalitat de la població, manifestant l'entusiasme republicà de qu' está possehida.

Preferim retrotraure'ns al dia 17 de Setembre, fetxa en la qual lo president de la República visitá la ciutat de Poitiers, una població antiga, guardadora de tradicions venerandas, y fermament adicta avuy á la causa republicana.

L'arcalde de Poitiers, Mr. Arren, pronunciá un admirable discurs.

Veus aquí alguns de sos párrafos més notables:

«Vos—vá dir, dirigintse á Mr. Carnot—estéu pròxim á alcansar lo fi vers lo qual tendeixen tots los vostres discursos y tots los vostres actes: lo fi de fer estimar y acceptar la República per tots los francesos, creant una Fransa gloriosa y florent per medi de la República.

Y aquest noble desitj se vá realisant de dia en dia. Los dissentiments van calmantse: las infranquejables barreiras que separavan als partits s'abaixan poch á poch, gradualment. En las regions que visiteu es ahont se vá operant la purificació dels esperits. Per tot arreu ahont vos presenteu, y de aixó n' es la nostra ciutat un comovedor exemple, totas las mans s'extenen vers las vostras, y tots los cors bategan al unisson.

»Vos també, fidel á gloriosas tradicions de familia, hauréu organiat la victoria; pero una victoria pacífica obtinguda sobre las voluntats fins ara divididas que s'consumian en lluytas estérils, y que vos aspireu á reunir com en un feix per lo major bé de la patria.

»Vots ardents fem nosaltres perque 'us sigui dable continuar durant llarchs anys encare aquesta obra de pau y de concordia. Al portarla á bon terme hauréu assegurat á la Fransa los dos majors béns que una nació pot desitjar: per lo que respecta al exterior una pau honrosa y capás de imposar respecte; y per lo que atany al interior, la pau moral y la conciliació de las consciències sobre 'l terreny del Patriotisme.

»Alsem las copas, senyors, y beguém á la salut del primer ciudatá de la Fransa, á la salut de Mr. Carnot, president de la República.»

Mr. Carnot en contestació á aquest brindis, pronunciá un notabilíssim discurs.

Reconeix que 'ls elegits de la nació li han confiat temporalment la custodia de la bandera republicana, y diu:

«Si m'ha tocat l'honor de presidir los esforços del país y de cooperar á la seva rehabilitació, al país mateix es á qui han de tributarse vostres homenatjes: al seu impuls soberá obehim tots: ell es qui 'ns ordena á forsa de las manifestacions repetidas del sufragi universal, l'agrupació de totas las sevas forsas, sens consentir que s'aniquilin en lluytas estérils, ell es qui vol veure realisada per tot arreu aquesta unitat moral de la qual nostre estimat exercit está donant un tan admirable exemple: es lo país, en fi, qui imposa la pau política, gracias á la qual, tots los esforços y totas las voluntats podrán consagrar-se als progressos eficassos y á las reformas qu'esperan aquells que treballan y aquells que sufren.»

»Las tals reformas no s'improvisan, ni encare menos s'imposan per medi de la violencia. Fillas han de ser tan sols de un estudi atent y sostingut, del concurs de las inteligències y dels cors, lo mateix que del universal consentiment, y sols mediant la pau dels esperits es possible abordar los problemas complexos del treball y de la assistència y concedir la part corresponent á la llibertat lo mateix que á la solidaritat.

»A nostras institucions democráticas y liberals afecta l'honor de portar á bon fi tan difícils treballs, en interés dels exercits del treball, que son una de las forsas vivas de la nació.

»La concordia y la llibertat en l'interior, la pau y l'estima del mon, tals son los béns que 'l país enter aspira á realisar ab nosaltres. La República 'ls hi sabrá conservar, y nostra Fransa estimada trobará sempre abnegacions disposadas á obehir á sas voluntats sobe-

ranas, quan ella dega confiar de nou la custodia de la seva bandera y de las sevas institucions.

»Las personalitats se borran davant del interés superior de la patria y de la República.

Ni l'arcalde de Poitiers podía parlar ab més acort, ni 'l president de la República podia respòndreli ab més elevació.

No sembla sino que l'esperit republicà més pur, més patriòtic y més desinteressat, inspirés los accents del un y del altre.

Y quina enveja fa escoltar la seva veu desde aquest foc de miserias, de corrupció, de impotència que se 'n diu Espanya!

Y quin contrast el que ofereix una República que s' redimeix per si sola, gracias á la ferma voluntat del país cada dia més unit y més compacte en las sevas aspiracions, davant del pudrimanter espanyol hont se combaten totas las concupiscències dels partits que manan, entre la mortal indiferència, entre l'escepticisme del país!

Oh, si á lo menos aquests ecos que 'ns arriban de la próspera y felicíssima República francesa servissen per despertar l'esperit públich de la democracia espanyola!

Ab quin goig hauriam de contemplarnos en aquest mirall!...

P. K.

DISSAPTE vinent donarem á llum lo número extraordinari dedicat á commemorar lo 17 centenari del descubrimient d'América.

Será un número escepcional, de 16 planas plenas de grabats y de un text escullit, contingudas dintre de una cuberta tirada á colors.

No 'ls dirém sino qu'hem procurat deixar endarrera 'l número mil de LA CAMPANA DE GRACIA, que tan gran acceptació va mereixer del públich.

Lo Sr. Villamil, president qu'era de aquell cassino, existent en cert primer pis de la Rambla de las Flors, ha presentat la dimissió de la presidencia y s'ha donat de baixa en la llista de socios.

Al últim ha conegut lo venerable Sr. Villamil los grans inconvenients que ofereix l'anar ab malas companyias.

Prop de un centenar de individuos coneguts com á republicans que alli figuravan, han seguit la conducta del Sr. Villamil.

Anantse'n los republicans de aquell centro, ¿qui queda en ell?

¿Qui volen que quedi?... 'Ls sarauhistas.

Tal volta 'l Sr. Saforcada, diputat romerista, proporcionarà medis al director del tinglado per suplir las baixas produhidas per una campanya feta en favor seu.

La huelga de Manresa.

La historia de aquest lamentable succés se conta de la següent manera:

Existia una tarifa aprobada per industrials y obrers de comú acort. Se presenta una crisis industrial y 'ls fabricants de betas diuhen:

—O's rebaixa la tarifa ó hem de plegar. La rebaixa durará mentres durin las circunstancias escepcionals qu'estém atravesant.

Los obrers s'hi avenen per no quedarse sense pá. Pero al últim cessan las malas circunstancias aquellas y 'ls obrers acuden als fabricants demanant lo restabliment de la antigua tarifa.

Los fabricants, de paraula, diuhen individualment que l'acceptarán sempre que s'posin tots de acort. Pero de fet ningú vol pendre l'iniciativa per establir l'acort desitjat.

Y 'ls obrers, cansats d'esperar, se declaran en huelga.

Aquesta es la historia, segons se 'ns relata per conducto autorisat.

Mentida sembla que hi haja tan poch seny entre 'ls fabricants de cintas de Manresa.

Ab una mica de formalitat, ¡quants y quants conflictes no podrian evitarse, que avuy produheixen disgustos y desgracias!

La premsa de Madrid s'ocupa ab preferencia del espectacle que ofereixen en varias provincias las desavenencias entre conservadors y reformistas, las quals danyan moltíssim al govern.

Es lo que ha de succehir.

¿Se barreja la gana y la fam? ¡Caixaladas seguras!

D. Antón per no provocar la crisis immediatament, demana que li deixin passar las festas del Centenari.

¡Pobre Colón! Després de las grans injurias que vá sufrir dels governs del seu temps, no més li faltava que al cap de quatrecentos anys vingués D. Antón y li fes aguantar la capa.

Lo conegut establiment de marchs y quadros de D. Leandro Ortega, antes Bassols—Avinyó, 25—acaba de posar á la venta una admirable reproducció escultórica del monument que Barcelona aixecá á Colón.

No pot donarse més elegancia ni més hermosas proporcions. Es una verdadera preciositat que 'l públich ha rebut ab l'aplauso que 's mereix y que segurament será molt sollicitada per tots los que vulgan conservar un recort artístic de las festas del quart centenari del descubrimient d'América.

Alguns circuls polítichs de Madrid se sostenen exclusivament de lo que reditúa el tapete verde.

Y no faltan capitossos de aquests circuls inmorals que arriban á ministros.

Aquests fan bonas.

Del tapete verde al banco azul ¡quin copo més maco!

¿No es veritat, Sr. Romero Robledo?

Lo govern de Alemania estava resolt á fer la competència á la República francesa celebrant una Exposició Universal durant l'any 1900.

—Qui sigui monárquich—deya—que s'prepari á venir á la nostra Exposició. Qui sigui republicà, que vaji á la francesa.

Encare no han passat tres mesos desde aquestas balaracas: vuyt anys faltan per arribar al 1900, y á horas d'ara 'l govern alemany ja ha desistit de la seva pretensió.

La República francesa celebrará la Exposició Universal ella sola.

Fransa vá ser derrotada vintidós anys enrera, ab las armas á las mans; pero avuy la República ha prés una brillant revenja, sens derramar ni una sola gota de sanch.

Estat financier de Alemania.

Al acabarse la guerra contra Fransa, l'imperi no tenia deute y va ingressar la fabulosa quantitat de sis mil milions de franchs, producte de la indemnisació.

Avuy, vintidós anys després de aquella fetxa, 'ls sis mil milions ja han volat, y Prussia solament deu sis mil cinchcents milions de franchs, devint los demés estats del imperi una quantitat proporcionada.

Alemania gasta més en plena pau que durant la guerra.

Molt car li costa 'l paper que s'ha imposat de pinxo d'Europa!

CARTAS DE FORA.—Los vehins del Masnou tenim un secretari al Ajuntament que no'ns lo mereixem. Lo Sr. Rodolfo Gosalbo, pantorrillas de nou encuny, ha demostrat una vegada més sa prodigiosa barra, colcantse d'un sol bot á l'altura del cacich máxim de la conservaduria catalana. Es lo cas que desde molt avants de las últimas eleccions, l'Ajuntament venia patrocinant una candidatura en la que hi figurava lo Sr. Genové, fill de aquesta població, y la nit antes de las eleccions, lo senyor feudal Gosalbo, comensá en virtut de convinçents indicacions, y ab general escándol, una furiosa campanya de propaganda á favor de la candidatura conservadora, logrant qu' en l'escrutini sortís victoriosa.

Lo mateix senyor parodiand una célebre frase, diu: «lo sufragi universal soch jo». Tant es aixis que té ja en cartera la candidatura que sortirà de las urnas en las próximas eleccions municipals. Y 'ls noms dels individuos que proposa á la concejalía triunfarán ¡vaya si triunfarán! Com que fins públicament exclama, tancant lo puny: «Al Ajuntament lo tinch aquí!»

Aixis es com creu ell ferse etern en la secretaria y demés càrrechs que desinteressadament desempeña; pero aixó durará fins 'l dia que algú 'l tregui del Masnou en la mateixa forma que varen expulsarlo de Sant Andreu de Palomar.

LAS GRANS MANIOBRAS

—¡Preparen!—diu don Arseni,

lo patrici del lloron:—

amaniu las vostras cosas

y feu tots lo que faig jo.—

Agafa 'l casco de llauna,

lo frega bé ab un drapot

y quan ja li ha tret prou brillo

hi posa un plumero nou.

Coloca en la maleteta

quatre parells de mitjons,

un paquet de picadura,
tres pipas y un mocador.
Després s' embatxaca un plano
que ha comprat ara fa poch,
encèn la primera pipa
y baixa al carré en dos bóts.
Y muntant un caball negre,
lo gran home del lloron
se'n va al camp de las maniobras
més tibet que Napoleón.

Ara venen los apuros:
per hont comensará 'l foch?
¿en quins sitis estratègichs
fará posá 'ls batallóns?
Al últim, ner no amohinars'hi,
s' assenta dalt d' un turó
y mana al corneta d' ordres
que dongui dos ó tres tochs.
—¿Qué tocaré?—Lo que vulguis:
¿no veus tú que tot aixó
és una guerra de broma
hont no hi ha d' haver cap mort?
—Toco avancen ó guerrillas?
—Mira, noy, jo tinch calor...
arréglat, fes lo que 't sembli:
toca foch... jo toco... 'l dos.—
Y buscant una posada,
lo gran home del lloron
s' assenta á la taula y dina
més serio que Napoleón.

Ja ha jugat l' artilleria,
ja las tropas han fet foch;
caballs, mulas y personas
opinan que ja n' hi ha prou.
Don Arseni determina
tancar las operaciones,
y dirigeix á las tropas
aquest espresiu sermó:
—Fills meus; heu sigut uns héroes,
estich satisfet del tot;
seguíu sempre mas petjadas
y estaréu d' alló més bons.
Ara donéme un aplauso
expontani y carinyós,
reculliu las vostras eynas
y cap al quartel tothom.—
Pica espuelas, gira grupas,
y 'l gran home del lloron
se'n torna cap á caseta
més content que Napoleón.

Aixis serán las maniobras
que hi haurá dintre de poch,
y aquesta será la sintesis
de las grans operaciones.
Mol'ta pólvora cremada,
mol'ta música y soroll,
deu caballs potas enlayre
y algun quinto ab lo cap nou.
Don Arseni fará 'l guapo,
lo hombo sonará fort...
y al fi acabarem trayentne
lo que 'l negre del sermó.
No'es tot h'ú dar crits y vivas
sota un garrofer frondós,
que ser general de veras
y entendre en operaciones.
Tot Espanya sab de sobras
que 'l gran home del lloron,
pagat en bona moneda,
no valdria... un napoleón.

C. GUMÁ.

L' ÚLTIMA APRETADA

Si no tenen sellos, corrin á ferne
una bona provisió avants no s'
agotin las existencias, perque
ara s' necessitará sello per tot.
Lo govern, veyent que la nació
ja casi no dona such, tracta de
clavarli l' última apretada, per
veure si acaba d' exprémerla y'n
fa rajar l' última gota.
Ara las ha enfiladas pel cantó
dels sellos. No s' podrá donar un
pas, no hi haurá medi ni de mocarse sense 'l pago del
sello corresponet.
D' aixó á sellarnos lo conducto de la respiració, poca
distancia hi queda.
Lo sello ha passat á la categoria de institució nacional;
sense 'l sello no s' concebeix la existencia del go-
bern... ni 'l pago de las atencions del clero.
Hi ha sellos de totes classes, midas y colors. Los
coleccionistas están d' enhorabona.
Als contractes d' inquinatato s' hi haurá de posar
sello.
A las receptas dels meljes, sello.
A la llista de la bugadera, sello.
No se sab de segur si 'ls xavos de safrá haurán de
portar també sello; pero es probable que á última
hora s' determini que si.
A mi se'm figura que 'l govern aquesta vegada pen-
sant senyarse s' ha tret los ulls.
¿Qué li donará aquesta imposició de sellos? Res.
Com la gent está ja á la última pregunta, no tindrà
més remey que eludir lo pago d' aquesta nova contri-
bució y procurará safarse dels sellos per tots los me-
dis imaginables.
De fixo que d' aquí endavant ningú celebrará con-
tracte de inquinat ni será inquilí de 'n lloch.

Ningú estará malalt, pera no haver de menester
receptas.

Ningú donará la roba á la bugadera.
Y ningú tirarà safrá á l' olla.
¡Quánt més no li hauria valgut al govern explotar
lo rengló dels sellos d' un'altra manera!
Lo que havia de fer era destinarielos á altres aplica-
cions més simpáticas al poble, menos onerosas y més
productivas.

Verbi gracia: á las senyoras que gastan sombrero:
per cada centímetro d' alsada d' aquets trasto, un sello
de ral. Aixis, ó s' abaixarian los barrets, ó l' erari pú-
blich tindria més ingressos.

Un altre: á tots los que s' moren y s' fan fer fune-
rals, un sello de pesseta per cada misa que 'ls diguin.
Un altre: als matrimonis que no tenen fills, un sello
de deu céntims per cada dia que passin sense ser
pares.

Podria igualment imposarse un sello á todas las per-
sonas que pel carrer van contra direcció; un sello als
que seuen en las aceras dificultant lo pas del púlich;
un sello per cada moble als que s' mudan massa so-
vint de casa.

Pero, está vist; lo govern ha perdut l' oremus y no
loca res que no ho desgracihi.

Seguint en lo seu propósit de fer quartos per qual-
sevol medi, ha acordat també d' una manera definitiva
clavar un impost respectable sobre 'ls mistos.

Sort que tocant á aquest punt la nació no s' hi amo-
hinará gran cosa, perque com l' impost es sobre 'ls
mistos de cerilla, gastantne d' esca, de cartró ó de
fusta 'ns la camparem perfectament.

També ha aumentat las tarifas industrials y ha creat
una contribució pera obsequiar als noys que tinguin
l' atreviment d' anar á una escola particular en lloch
d' assistir á las del govern.

Aquesta última mida demostra que la situació
tracta d' exterminar als mestres siguin de la classe
que s' vulga. Als qu' ell nombra, no 'ls paga: als que
se la buscan sols, los balda á contribucions.

En quan al augment de las tarifas industrials, ha tin-
gut tan bona acullida per tot arreu, que á l' Habana
una pila d' establiments han tancat las portas, y á
Puerto Rico va haverhi aquest dia una hermosa ma-
nifestació al crit de: ¡Abaix-en Romero Robledo!

Es una manera com qualsevol altra d' inaugurar las
festas del centenari...

Jo no sé si 'l govern se'n anirá á can Pistras: ó si
podrá aguantarse y logrará realisar tots los seus gra-
ciosos projectes.

Si es aixis, si 'l govern tira la cosa endavant y porta
á la práctica tot aixó dels sellos. l' estancament dels
mistos, l' impost sobre 'ls noys que van á estudi y 'l
recarrech de las tarifas com ens ho compaginarem
pera menjar siquiera un cop cada dia y mudarnos la
camisa una vegada cada mes?

No 'ns quedarà altre recurs que donarnos á la mala
vida, y buscarnos las caixaladas encare que sigui per
medis reprobats...

Será indispensable que 'ns fiquem á concejals ó una
cosa pèl istil!

FANTÀSTICH.

Un dato que indica 'ls poch es-
crúpuls de determinats indivi-
duos que s' llansan desafortada-
ment al mar alborotat de la
política, ab l' afany de pescar
un acta.

En las elecciones de diputats
á Corts per las Aforas, traba-
llant units tots los republicáns
ab gran entussiasme, un home tan eminent com lo
Sr. Salmerón, tragué en Gracia 2,971 vots.

En las passadas elecciones de diputats provincials un
home tan insignificant com lo Sr. Serrallara, traba-
llant sol (ó ab l' apoyo dels prestidigitadors de la con-
servaduria) n' obtingué 3,157. Y aixó que als colegis
apenas s' hi veje ningú. Veritat es, que, segons diu-
hen, casi todas las actas estaban extesas de la mateixa
ma.

Dispensim Sr. Serrallara: vosté á dretha lley hauria
de dirse Serra-fosea.

Los motins se propagan fins á Puerto Rico.
Havia de desembarcar allí un tal Sr. Vega Verdugo,
enviat per en Romero Robledo, al objecte de plante-
jar las novas tarifas rebudas ab gran disgust per tota
l' isla; pero l' fulano no s' vá atrevir á saltar á terra
en vista de l' actífut agressiva de la multitud.

Ara podrá dirse que si en Romero Robledo, en pro-
ba de simpata 'ls enviava un verdugo, 'ls puerto-ri-
quenys no s' han deixat agarrotar.

Burlantse de 'n Pi y Margall, diu un periódich de
Madrid:

«Con el pacto y el petróleo
reformaremos al país
y seremos felices diciendo
Pi, Pi, Pi, Pi, Pi, Pi,
Pi, Pi, Pi.»

Contestació al canto. Y consti que la dediquém al
Mónstruo:

Mientras omplim bé la ventresca
tot anirá d' alló més gras,
y dirém fem nou repuesto
Ca-ca, Ca-ca, Ca-ca,
Ca-no-vás.

Segons noticias que publica un periódich, lo rector
de Barbategui (Vascongadas), ha entrat á la presó á
cumplir la pena de cinch dias de arrest y ha pagat 75
pessetas de multa per haverlas empresas á garrotadas
contra una pobra noya.

Lo rector de Barbategui es un integrista furibundo.

Desde qu' es á la cangri
y las pelias ha esquitxat,
lo rector de Barbategui
deu estar barbategant.

Passadas las festas del centenari, diuhen que 'l fa-
mós Bosch y Fustegueras dimitirá l' arcaldia madi-
lenya, sent sustituhit per lo Sr. Concha Alcalde.

De aquesta manera 'l govern tindrà dos conchas.

Concha la Castanyera, al ministeri de Hisenda.

Y Concha Alcalde, al davant de l' Ajuntament.

Molt mal deu está 'l govern
quan se véu que decidit
se posa per arroparse
dugas conchas sobre 'l lit.

Diu un telegrama:

«Los posibilistas de Ciutat-Real preparan un ban-
quete al Sr. Castelar quan passi per allí en lo seu viat-
je á Andalusia.»

¿Y encare s' diu Ciutat-Real?

¿No sería mil vegadas millor que s' digués Ciutat-
Republicana?

Desde Roma, telegrafian á El Imparcial:

«Entre 'ls clericals de aquesta ciutat se atribueix
importancia al viatge de la duquesa de Montpensier.
Se suposa que las gestions de aquesta senyora asse-
gurarán l' apoyo del papa á la regencia d' Espanya
contra 'l carlisme. La duquesa ha entregat una suma
quantiosa pera 'l diner de Sant Pere.»

—¿Anar á trobar al papa pera obtenir l' apoyo dels
carlins? ¡Vaya una tonteria!—dirá 'l Mónstruo.

Y la veritat es qu' ell sense necessitat de anar á mo-
lestar á Lleó XIII; ab los carlins s' hi ha entés perfec-
tament en las elecciones de diputats provincials de las
Vascongadas.

Ara no més falta veure si 'ls carlins s' entendrán ab
la monarquia, ó si pel contrari contribuirán á fer
caure més aviat la figa de la figuera.

En los temps actuals las figas solen ser un bon xich
panxonas.

Los fills del célebre Sr. Pidal, president del Con-
grés:

Un d' ells que s' trobava á Asturias s' entussias-
má sentint parlar á n' en Sagasta, y va ferse sa-
gasti.

Pochs dias després á un altre, varios espectadores
que assistian á una representació del teatro de la Al-
hambra varen clavarli una pallissa, per haver pro-
testat ruidosamente contra l' obra que s' estrenava.

—Pero, ¿qué fa, Sr. Pidal? ¿No veu com los fills se
li desmandan? Tóquils la campaneta... crídils al or-
dre.

Preparemnos per rebre emocions.

S' ha parlat aquests dias de una conspiració enca-
minada á provocar una baixa en la cotisació dels fon-
dos públichs,

Tot aixó s' ha sapigut ab temps y 'l govern está
preparat.

Hi dit que 'ns preparessim per rebre emocions?
Emocions, sí, senyors, y tal vegada, de mes á mes,
alguna garrotada.

Dias enrera la reyna regent aná á visitar lo poble
de Oyarzum.

Tenir l' arcalde y 'l rector coneixement de la visita
y escapulirse per no haver de rébre-la, va ser cosa de
un instant.

¡Aixis corresponen los carlins á las magarrufas del
Mónstruo!

Diguém ab Victor Hugo:

—¡Esto matará á aquello!

En Sagasta á Oviedo:

«S' ha dit y repetit que jo professo la teoria dels go-
berns á plasso fixo. Los que propalan tals absurdos
olvidan que no podrian existir aquestas mistificacions,
perque sería convertir lo régimen constitucional y 'l
sistema parlamentari en un ignoble joch de compares.»

Es precis saber de viure
y per viure bé aixó basta.
Aixis s' explicá en Sagasta
y no vá escaparli 'l riure.

CAPRITXOS DEL CENTENARI

Los moderns Pinçons enviats a América a cassar pinssans

Lo primer galán preparantse per representar la obra de gran aparato titulada: Lo Centenari de Colón.

- 1.ª XARADA.—Per-si-a na.
- 2.ª ANAGRAMA.—Vella—Lleva.
- 3.ª TRENCA-CLOSCAS.—L'ànima morta.
- 4.ª GEROLIFICH.—Entre parents, no miris prim.

Han endevinat totes las solucions los ciutadans Pep Galleda, F. Corbella Viar y Anton Xirivia; n'han endevinadas 3 P. Retruch, V. Pescador y J. Ferré y Gendre; 2, Un Gatuperi y Pau Xirinachs; y 1 no més F. Clevall y Serra.

XARADA

Prima tersa un animal segona tersa l mateix, y es un fruyt segona-prima que s troba en los esbarzers; y el total, com ja suposo vostés van a endavinar, es un senzill nom de dona molt conegut y vulgar.

JOAN CALVO.

ENDEVINALLA

No tinch alas, pero volo; ni camas, pero camino;

ni só ruch, pro tiro un carro; ni só gas, pero il-lumino. No tinch armas, pero mato com no ho fá cap assassino; no soch bestia, ni persona. Apa, lector, endavinho.

J. BUÉ VENTURA.

GEROGLIFICH

∴
JUL | IOL
S
agost
G
ffff

S. A. MORES.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciutadans Quisquet, Emili, J. Ferré y Gendre, Un mártir de la espátula, Ll. Viola, B. Vaixs, J. Durany, Mosca T. Ll., David Tina, Bernat Durán, M. Russell, J. Durán, Un Trapissonda, V. C. y S., J. Casellas, J. Mallol, Uns de la Claca, J. C. Martí, M. Pastell, P. T. y S., Oilime, P. Alegre, A. Todó, Mr. Eugon, J. Bernat Durán, E. Naté, M. N., J. Ferré y Gendre, Pepet Moxi, Un tisiach, Pepet dels Ous, Carlos Martí, Hereu del Vendrell, P. Tiñaira, J. Sneroll, J. Torré, M. Planas, F. Ba-ba, Pascual Buyó, Dr. Llaceta, A. Bosch Salat, Pauhet de la Cinta y Pep Filippo:—Lo que 'ns envian aquesta semana no fá per casa.

Ciutadans Pep Galleda, Perciana, V. Miró y Sardá, Redembach, Un Pom d' escala, Llapidera, Mata-sogras, Miss Helyett, Un A. Vendrellench, Itram y Evob, F. Parera, J. Ll. (a) Hostafranqui, G. Torres, Joan Garin, Rasca-tripas, M. Campanya y S., J. Escolá del Vendrell, M. Sanalp, J. Bué Ventura, Mata-sogras, F. Arolas M., Saldoni de Valcarca, F. Clevall y Serra, P. G. y B. de V., J. Pujadas Truch, Rufo, y J. Bayó:—Insertarém alguna cosa de lo que 'ns indican.

Ciutadá R. Giné Sugranyes: L' article més condensat, ab un istil més viu y vigorós podria insertarse.—F. F. (Layardere): Los versos son fluixos.—V. Andrés: De lo que 'ns envia veurém de aprofitat alguna cosa.—Antipolich: ¿Qui li fá dir lo que diu? La calumnia de que 's fá eco, creyém que involuntariament, es indigna y miserable.—P. P. T :

Algo s'aprofitará.—R. Surinyach: Mil gracias per l' envió.—J. Escachs y V.: [Lástima que l' ultima estrofa no sigui digna de las que la precedeixen! L' futana no s' hauria de dir Reparada, qu' e' passiu, sino Reparadora y aixó no es nom de Sant.—A. Gasset (Tarrassa): A la primera oportunitat li contestarém.—Ll. Millá: Lluny del nostre pensament no tractarlo ab totes las consideracions que vosté 's merex Ara y sempre estém disposats a complaure 'l. La poesia está bé.—I. Ribas y C.: Pot enviar lo que indica.—Dolors Mont: Va molt bé.—Ll. Salvador: Idem.—Ruy de Gorch: Lo de aqu-stra semana es fluixet.—V. Padrós Vidal: Idem.—M. y B.: L' assumpto dels versos, manseja.—R. Pons: Sino tot, alguna cosa s'aprofitará: los epigramas verdejan massa. Envihils a la Liga moralisadora y que s' hi recrehin.—Pau Pere Pich: Aprofitarém lo segon article.—T. Doys, E. Vilaret y Bengip: Vá bé.—Gestus II: Idem.—Indaleci Cucaracha: Molt bé y gracias.—Faló: Queda acceptada la poesia y la publicarém.—A. Rossell: Los aprofitarém tots menos lo dedicat a Colón, qu' es bastant vulgar.—Macari Cia-koi: Nos fém cárrech del recort que 'ns fá. La poesia que 'ns remet resulta llarga en excés.—F. Figueras Ribot: Los dos articles están molt bé.—P. Alegre: Idem los versos que vosté 'ns envia.—V. Tarrida: Es lo de vosté hi há alguns riuís.—J. Atadern: L' assumpto de las estatuas ja 'l teniam compost pera 'l número extraordinari, pero tractat en prosa. L' altra composició está bé.—E. Novellas de M.: Gracias per l' envió.—J. Uson: La poesia está bé, pero pel Almanach no prefeririam un altra qual assumpto sigués més interessant.—E. Llenar: La de vosté vá molt bé.—C. Claris: Idem la seva.—J. Abril Virgili: Aprofitarém algo.—M. P. T.:—Estém cansats de dir que las cartas ab noticias han de venir firmadas.—Pistacho: La poesia sobre 'l mon nou es poch nova; l' altra no serveix.—Cantor de Catalunya: La de vosté té algunas calgudas.—Aguileta: Unicament la titulada: Cosas falsas es una mica regular.—J. Pussas: No 'ns fá prou lo pés.—J. Sallcutag: Idem, lo sonet dedicat a Colón; l' altre l'aprofitarém.—J. Puig Cassanyas: Si no l' insertém precisament pel Centenari, l' insertarém immediatament després.—A. Punsoda: No 'ns vá.—J. Staransa: Falta la solució.—J. Smarats: Vá bé.—Jotaerseicé: Es fluixet.—P. Teusis: No podem parlar de lo que 'ns indica.—J. Casanova Ventura: Mirarém de aprofitarlo, sino tot, alguna cosa.—J. U-on: Vá bé.—Ramonet R.: Idem.—M. R. de las Planas: Ho insertarém.—J. Novellas de Molins: Idem.—V. Andrés: Veurém de publicarho.—R. Bertrán: Está bé.—P. Talladas: Algo s' insertará.—J. Oliveras: L' article peca de llarch y en sa primera part de difús.—L. Galí y Mren: Vá bé.—I. Camprubi: Ho insertarém.—A. Fortserola: Sols l' idea del article pot aprofitarse; la forma no es acceptable.—Japet de l' Org: Celebrém la seva resurrecció. Mirarém de aprofitarlo: no li assegurém.—X. Alemany: Gracias per l' envió.

LOPEZ, editor.—Rambla del Mitj, 20.

BARCELONA.—A. Lopez Robert, impresor.—Asalto, 63.

GRAN NÚMERO EXTRAORDINARI del popular periodich

LA CAMPANA DE GRACIA

Sortirá a llum lo próxim dissapte dia 8 de Octubre en commemoració del IV centenari del descobriment de América

Text escullit ameno é interesant, degut al principals literats catalans Ilustració espléndida executada pels reputats dibuixans, Manel Moline, A. Mestres, J. Lluís Pellicer, J. Pascó, J. Blanco Corris, R. Miró y altres Grabats pels procediments mes moderns y perfectes

Impresió esmerada y ab paper superior

Constará lo número ab sa cubierta elegantíssima impresa en colors de 40 paginás Apesar de tanta espléndides, valdrá sols UN RALET